

Hem tocat fons?

El Govern estatal ha quedat, amb els esdeveniments dels últims dies, sensiblement tocat. Però el camí per tal de superar la crisi no podia ser un altre. L'exigència de responsabilitats, tot i ser traumàtica, amb totes les conseqüències que se'n deriven, és l'única manera de rentar una imatge i unes maneres d'actuar que començaven a convertir-se en habituals. Eren necessàries les dimissions i les renúncies, que probablement no seran les últimes.

En l'editorial de la setmana passada, escrit divendres a la vesprada, afirmàvem que, en vista dels nombrosos casos de corrupció, ja era massa tard per evitar el descrèdit general de la classe política. I afegíem que l'absència de dimissions en el Govern de l'estat contribuïa encara més a enterbolir el clima general de consternació. Poques hores després, aquesta última frase deixava de ser exacta: dissabte al migdia, Antoni Asunción anunciava la seua renúncia al càrrec de ministre de l'Interior, a causa de l'evident ineficàcia en la recerca del pròfug Luis Roldán.

Començava així una de les setmanes més intenses i crítiques de la vida política espanyola dels últims dotze anys, coronada amb la dimissió d'un altre ministre, el també valencià Vicent Albero, la renúncia dels diputats socialistes José Luis Corcuera i Carlos Solchaga i la detenció i empresonament de l'ex-governador del Banc d'Espanya, Mariano Rubio, i el financer Manuel de la Concha. Les especulacions cada vegada més insistents sobre una crisi general de govern, que passaria per la dimissió de Felipe González i la convocatòria de noves eleccions, van quedar desmentides dijous quan el mateix González anunciava en conferència de premsa que continuava al front de l'executiu i es limitava a cobrir les baixes dels dimissionaris.

En la línia dels esdeveniments d'última hora, mentre escrivim aquestes línies s'anuncia una nova dimissió, la de Baltasar Garzón, director del Pla General contra la Droga. Garzón ha al·ludit al clima de corrupció generalitzada per a justificar la seua decisió.

El Govern estatal ha quedat, amb tot això, sensiblement tocat. Però el camí per tal de superar la crisi no podia ser un altre. L'exigència de responsabilitats, tot i ser traumàtica, amb totes les conseqüències que se'n deriven, és l'única manera de rentar una imatge i unes maneres d'actuar que començaven a convertir-se en habituals. Eren necessàries les dimissions i les renúncies, que probablement no seran les últimes.

Cada dia apareixen dades noves sobre la corrupció que impliquen més gent i fan créixer com una bola de neu que rodola muntanya avall l'escepticisme de la gent del carrer. Les dimensions de l'afer Roldán, per exemple, un dels que més ha impactat l'opinió pública, encara no són conegudes en tota la seua extensió. En aquest mateix número, revelem en exclusiva que una de les empreses implicades en la fosca trama d'influències de

l'ex-director general de la Guàrdia Civil va ser l'encarregada del condicionament del Centre de Seguretat Olímpica, el "búnquer" des del qual Rafael Vera va dirigir les forces de seguretat durant els Jocs de Barcelona. Igualment, aprofundim en les altres ramificacions d'aquest cas al nostre país, molt centrades en les operacions del recentment cessat cap de la Guàrdia Civil a Catalunya, el general Manuel Llaneras, amic íntim de Roldán.

La crisi de govern té, per nosaltres, una segona lectura: la reducció a la meitat de la representació valenciana en el Govern espanyol. El miratge d'un "poder valencià" a Madrid s'ha esvaït abans que tinguera temps de prendre cos. El president Lerma s'ha afanyat a dir que no és tant qüestió de nombre de carteres com de capacitat real d'influència. Però el fet que els dos dimissionaris siguin valencians no deixa de trencar la línia de creixent protagonisme lermista, fet que, de retruc, pot afectar els socialistes valencians.

Amb la marxa d'Asunción i Albero, ha vingut també la fusió de les carteres de Justícia i Interior en el que tot fa indicar que serà un equip de crisi durant els mesos que necessita González per recuperar la credibilitat. En aquestes condicions, CiU té la clau de l'estabilitat governativa. I per això, la responsabilitat de la coalició nacionalista es multiplica. Fins ara ha apostat per aguantar el Govern socialista en els seus pitjors moments. Però des d'ara té a les seues mans la possibilitat d'exigir la màxima transparència, la màxima eficàcia contra la corrupció. No fer-ho seria tant com declarar-se còmplices.